

[Krag.]

hundredskiftet, ca. 225 og nu i 1928, som jeg allerede har nævnt, ca. 1 200 Mill. Kr., ligesom han, Landbrugsministeren, naturligvis ogsaa ved denne Lejlighed pegede paa det væsentlige Nedslag i denne Eksportværdi, som det mægtige Prisfald maatte medføre.

Men saa kom Landbrugsministeren til Konklusionen, som lød saaledes: Vi maa søge at foretage paakrævede Lettelser i Skatter og Renter, og saa føjede Landbrugsministeren til: og lade Dækningen betale af de velhavende. Ja, naturligvis var den højtærede Landbrugsminister ikke god Socialdemokrat, hvis han ikke troede, at man kunde understøtte og skatte sig igennem disse Vanskeligheder og gennem de kommende ganske sikkert trange Tider, trange selv om der skulde komme nogen Fremgang.

Imidlertid tænkte saa Landbrugsministeren i denne Forbindelse saa smaat paa det, som han kaldte det nærmest liggende: at yde Bidrag til Rentenedsættelse. Blot en halv Procent, sagde han, vil betyde — og det er jo let at regne ud — ca. 15 Mill. Kr. Det var nok, mente Landbrugsministeren, et stort Beløb, men det afskrækkede ham dog ikke, selve Beløbet; derimod fyldtes han med Rædsel ved at tænke paa, at ved en saadan Hjælp til Rentebetaling vilde mange faa Del i Udbetalingen, som nok havde Gæld, men dog Penge i Sparekassen. Derfor lod det sig ikke gøre.

Nu kan jeg jo ikke nægte mig selv den Bemærkning, at den afgørende Vanskelighed, som Landbrugsministeren saa for denne Hjælpeaktion i Sensommeren 1931 paa den socialistiske Kongres, den glemte den højtærede Landbrugsminister at tage Hensyn til, da Landbrugskrisehjælpen gennemførtes i Oktober Maaned; den kan ogsaa komme dem, der har Penge i Sparekassen, til gode.

Altsaa, Landbrugsministeren opgav paa den socialdemokratiske Kongres at yde Statstilskud til Rentenedsættelse, og hans Slutningskonklusion blev da denne, at „det er Ejendomsskatterne, der maatte søges lettet“. Det eneste, som Landbrugsministeren tilføjede, var dette, at „Lettelsen bør bortfalde ved Ejerskifte, da den ellers vil modvirke Fald i Ejendomspriserne“. Ærede Medlemmer vil heraf se, at Landbrugsministeren tænkte aldeles ikke paa en midlertidig Nedsættelse af Ejendomsskatterne, han tænkte aldeles ikke paa noget for et Halvaar eller Kvartal eller noget af det, som man nu fra Regeringens Side beskæftiger sig med, nej, han tænkte paa en varig Nedsættelse af Ejendomsskatterne,

en Nedsættelse, som blot skulde bortfalde ved Ejerskifte, men som altsaa fortsat skulde tilkomme den, der forblev ved sin Ejendom og fortsatte dens Drift.

Nu er naturligvis denne Tanke om en saadan Skattelettelses Bortfald ved Ejerskifte, naar der ikke præciseres noget om, indenfor hvilken Tidsgrænse et saadant Ejerskifte skal have fundet Sted, for at Skattenedsættelsen skal bortfalde, en praktisk uigennemførlig Tanke; thi man kan ikke paa dette Omraade lovgive saaledes, at Bestemmelser fastsættes om, hvad der skal tages bort, og hvad der skal lægges til ud i en Fremtid, som ingen kan overse.

Derfor er denne Betragtning fra Landbrugsministerens Side af mindre væsentlig Betydning eller uden praktisk Interesse. Det, det i Virkeligheden kommer an paa, og som maa slaas fast, er, at det var den permanente Skattelettelse, Landbrugsministeren mente maatte gennemføres, og ikke en midlertidig.

Derfor siger jeg: Hvem kan paa Baggrund af denne Stilling i 1931 forstaa, at de to Herrer Ministre under Forhandlingerne i Landstinget tabte Besindelsen overfor det foreliggende Forslag?

Den højtærede Finansminister sagde forleden Dag i dette Ting under Tillægsbevillingslovens Behandling, at der var Anledning til at falde i dyb Forbavselse over, at man tilsyneladende gravalvorligt — sagde den højtærede Minister — i Landstinget diskuterede, at Staten skulde overtage Udgifter til Vejarbejder og Skattelettelser for 60—70 Mill. Kr. Det var dog virkelig en højst besynderlig Bemærkning. Det var en Regnskabsopstilling af den Art, som den Mand foretager, der lægger en øjeblikkelig Udgift sammen med fortløbende og derved kommer til det fortvivlede Resultat, at han er ude af Stand til økonomisk at klare sig og faa Balance i sin Virksomhed. En saadan Addition hører i Virkeligheden ingen Steder hjemme. Selv om vi vilde overføre samtlige Ejendomsskatter til Amt og Kommune, der nu udredes af Ejendomsskatteyderne, til Staten, kunde man alligevel ikke naa det nævnte Beløb. Men et saadant Tal og en saadan ny Byrde paa Staten ved den Omlægning, vi her ønsker, er der slet ikke Tale om.

Derfor synes jeg ogsaa, at den højtærede Finansminister ligesom Indenrigsministeren burde tage rent sagligt paa denne Sag og i Overensstemmelse med Standpunkter og Opfattelser, der er kommet frem fra dem nærstaaende Side, og som